

متن پرسش

با سلام خدمت استاد محترم: بنده کتاب جایگاه رزق انسان در هستی را مطالعه کرده ام. با تشکر از شما بابت این کتاب ارزشمند سوالاتی برای بنده ایجاد شده که امیدوارم پاسخ آنها را از شما دریافت کنم. ۱- در این کتاب طبق روایتی از امیرالمومنین (ع) آمده که دیگران در تنگ کردن رزق انسان نقشی ندارند. پس جایگاه ستم ستمگران که منجر به کم شدن رزق انسان و گاهی قطع آن می شود کجاست؟ ۲- به کرات در این کتاب مطرح شده که نباید نگران آینده بود و رزق آینده محفوظ است. آیا بر این اساس می توان گفت که پس انداز کردن کاری اشتباه و ناشی از بدگمانی به خداوند است؟ این در حالی است که در عمل گاهی انسان مجبور می شود که درآمد مثلا دو سالش را در یک شب، به دلایل مختلف خرج کند مثل بیماری یا ازدواج یا تکلیف چیست؟ ۳- کسی که تنبلی کند و از انجام وظیفه خود نسبت به جامعه کوتاهی کند، چه سرنوشتی دارد؟ آیا رزقش به او می رسد؟ مگر رزق او مقدر نشده است؟ ۴- سوال آخر: آیا ممکن است رزق انسان آنقدر تنگ شود که با وجود انجام وظیفه در حد توان خود، نیازمند دیگران گردیم؟ اگر بله آیا شایسته هست که برای این مورد هم که شده نگران آینده خود باشیم؟ باتشکر از حوصله تان. التماس دعا

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ۱- ستم ستمگران هیچ گاه رزق ما را کم نمی کند بلکه ستم پذیری ما موجب محرومیت ما از الطاف الهی می شود ۲- پس انداز در حد معقول را می توان جزو رزق نامید. همان طور که ائمه «علیهم السلام» خرج یک سال خود را برمی داشتند و بقیه را می بخشیدند. ولی نباید به اسم تأمین آینده از وظایفی که امروز در خدمت به خلق داریم کوتاهی کنیم. همان طور که نباید نسبت به نیازهای اولیه زندگی خود مثل مسکن بی تفاوت بود ۳- رزق این افراد با سختی و تحقیر به آنها می رسد و در این موارد باید خود را ملامت کنند ۴- هرگز خداوندی که ما را خلق کرده، ما را در تأمین نیازهای ضروری و منطقی به خودمان وا نمی گذارد. ما هر چه قدر در آینده چوب می خوریم به جهت دنبال کردن نیازهای کاذب و تجملاتی است. موفق باشید